

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 5. septembra 2012*

„Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah — Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ — Evropski nalog za prijetje in postopki predaje med državami članicami — Člen 4, točka 6 — Razlog za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje — Prenos v nacionalno pravo — Aretirana oseba, ki je državljan odreditvene države članice — Evropski nalog za prijetje, izdan zaradi izvršitve zaporne kazni — Zakonodaja države članice, ki pridržuje fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje za primere zahtevanih oseb, ki so državljani te države članice“

V zadevi C-42/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo cour d'appel d'Amiens (Francija) z odločbo z dne 18. januarja 2011, ki je prispela na Sodišče 31. januarja 2011, v postopku izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper

Joãa Pedra Lopesa Da Silvo Jorgeja,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot in U. L hmus, predsedniki senatov, A. Rosas, E. Levits, A.   Caoimh (poro evalec), L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabad iev in C. G. Fernlund, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodna tajnica: R.  ere , administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 31. januarja 2012,

ob upoštevanju stali , ki so jih predlo ili:

- za J. P. Lopesa Da Silvo Jorgeja D. Fayein-Bourgeois, odvetnik,
- za francosko vlado G. de Bergues, J.-S. Pilczer in B. Beaup re-Manokha, zastopniki,
- za  eško vlado M. Smolek in J. Vl cil, zastopnika,
- za nemško vlado T. Henze in J. Kemper, zastopnika,
- za nizozemsko vlado C. Wissels in M. Bulterman, zastopnici,
- za avstrijsko vlado C. Pesendorfer, zastopnica,

* Jezik postopka: franco cina.

— za poljsko vlado M. Szpunar, M. Arciszewski in B. Czech, zastopniki,
— za Evropsko komisijo W. Bogensberger in R. Troosters, zastopnika,
po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 20. marca 2012
izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 36) in člena 18 PDEU.
- 2 Ta predlog je bil vložen v zvezi z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje v Franciji, ki ga je za J. P. Lopesa Da Silvo Jorgeja, portugalskega državljana s prebivališčem v Franciji, 14. septembra 2006 izdalo kazensko sodišče v Lizboni (Portugalska) zaradi izvršitve petletne zaporne kazni zaradi trgovine s prepovedanimi drogami.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

- 3 Člen 2(2) Konvencije o transferju obsojenih oseb, podpisane 21. marca 1983 v Strasbourgu, določa:
„Oseba, obsojena na ozemlju posamezne države pogodbenice, se lahko zaradi prestajanja kazni v skladu s to konvencijo premesti na ozemlje katere druge pogodbenice. V ta namen lahko bodisi pri državi, ki je izrekla kazen, bodisi pri državi, v kateri naj bi prestajala kazen, izrazi željo, da se premesti na podlagi te konvencije.“
- 4 Člen 3 te konvencije določa:
„Po tej konvenciji je transfer mogoč samo pod naslednjimi pogoji:
a) obsojena oseba mora biti državljan države, v kateri naj bi prestajal kazen;
[...]
4. Vsaka država lahko kadarkoli v izjavi, naslovljeni na generalnega sekretarja Sveta Evrope, sama določi pojem državljana za potrebe te konvencije.“

Pravo Unije

Okvirni sklep 2002/584

- 5 V uvodnih izjavah 1 in od 5 do 8 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno:
„(1) Po zaključkih Evropskega sveta iz Tampereja 15. in 16. oktobra 1999 in zlasti točke 35 teh zaključkov je treba med državami članicami odpraviti uradni postopek izročitve oseb, ki so po izrečeni končni sodbi na begu pred zakonom, in skrajšati postopek izročitve oseb, ki so osumljene kaznivega dejanja.
[...]

- (5) Zastavljeni cilj Unije, da postane območje svobode, varnosti in pravice, prinaša odpravo postopka izročitve med državami članicami in njegovo nadomestitev s sistemom predaje oseb med pravosodnimi organi. [...] Tradicionalno sodelovanje, ki je doslej vladalo med državami članicami, bi moralo, v območju svobode, varnosti in pravice, v kazenskoopravnih zadevah nadomestiti sistem prostega pretoka pravosodnih odločitev, ki obsegajo odločitve pred izrekom kazni in pravnomočne odločbe.
- (6) Evropski nalog za prijetje, kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je ‚temeljni kamen‘ pravosodnega sodelovanja.
- (7) Ker cilja o nadomestitvi sistema večstranske izročitve oseb, ki se je oblikoval na podlagi Evropske konvencije o izročitvi z 13. decembra 1957, ni mogoče zadostno uresničiti z enostranskim delovanjem držav članic in ga je torej, zaradi njegovega obsega in učinkov, lažje uresničiti na ravni Unije, lahko Svet sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 2 [EU] in člena 5 [ES].
- (8) Odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje morajo biti pod zadostnim nadzorom, kar pomeni, da bo pravosodni organ države članice, kjer bodo zahtevano osebo prijeli, moral odločiti o njeni predaji.“
- 6 Člen 1 Okvirnega sklepa 2002/584 določa opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve:
- „1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.
2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.
- [...]“
- 7 Člen 3 Okvirnega sklepa 2002/584 določa tri „razloge za obvezno neizvršitev evropskega naloga za prijetje“.
- 8 Člen 4 Okvirnega sklepa 2002/584, ki se nanaša na razloge za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, določa navedene razloge v sedmih točkah. Točka 6 v zvezi s tem določa:
- „Izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje:
- [...]“
6. če je evropski nalog za prijetje izdan zaradi izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti [...], ko se zahtevana oseba nahaja v izvršitveni državi članici ali je državljan ali prebivalec te države, in se ta država zaveže, da bo izvršila kazen ali ukrep v skladu s svojim notranjim pravom.“

Okvirni sklep 2008/909/PNZ

- 9 V uvodnih izjavah 2 in 4 Okvirnega sklepa Sveta 2008/909/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (UL L 327, str. 27), je navedeno:

„(2) Svet je 29. novembra 2000 v skladu s sklepi iz Tampereja sprejel Program ukrepov za izvajanje načela vzajemnega priznavanja sodnih odločb v kazenskih zadevah [UL 2001, C 12, str. 10], v katerem poziva k presoji potrebe po modernih mehanizmih za vzajemno priznavanje pravnomočnih kazenskih obsodb, ki vključujejo odvzem prostosti (ukrep 14) in k razširitvi uporabe načela premestitve obsojenih oseb na osebe s prebivališčem v državi članici (ukrep 16).

[...]

(4) Vse države članice so ratificirale Konvencijo Sveta Evrope o transferju obsojenih oseb z dne 21. marca 1983. V skladu s to konvencijo je transfer obsojenih oseb z namenom prestajanja preostalega dela sankcije mogoč samo v državo njihovega državljanstva in le z njihovo privolitvijo ter s soglasjem vpletenih držav. Dodatnega protokola h Konvenciji z dne 18. decembra 1997, ki pod določenimi pogoji dovoljuje premestitev brez privolitve posameznika, niso ratificirale vse države članice. Noben od teh instrumentov ne nalaga obveznosti prevzema odgovornosti za obsojene osebe z namenom izvršitve obsodbe oziroma naloga sodišča.“

- 10 Člen 3 tega okvirnega sklepa z naslovom „Namen in področje uporabe“ v odstavku 1 določa:

„Namen tega okvirnega sklepa je določiti pravila, na podlagi katerih država članica [...] zaradi lažje socialne rehabilitacije obsojene osebe prizna sodbo in izvrši kazensko sankcijo.“

- 11 Člen 17 navedenega okvirnega sklepa z naslovom „Pravo, ki ureja izvrševanje“ v odstavku 1 določa:

„Izvrševanje kazenske sankcije ureja pravo države izvršiteljice. Samo organi države izvršiteljice so ob upoštevanju odstavkov 2 in 3 pristojni za odločanje o postopkih za izvrševanje in sprejemanje vseh s tem povezanih ukrepov, vključno z razlogi za predčasni ali pogojni odpust.“

- 12 Člen 25 istega okvirnega sklepa z naslovom „Izvrševanje kazenskih sankcij na podlagi evropskega naloga za prijetje“ določa:

„Brez poseganja v Okvirni sklep [2002/584], se določbe tega okvirnega sklepa smiselno uporabljajo – kolikor so združljive z določbami navedenega okvirnega sklepa – za izvrševanje kazenskih sankcij v primerih, ko se država članica zaveže k izvršitvi kazenske sankcije v primerih iz člena 4[, točka 6,] navedenega okvirnega sklepa, ali če je v skladu s členom 5[, točka 3,] navedenega okvirnega sklepa postavila pogoj, da je osebo treba vrniti zadevni državi članici, da bi v njej prestala kazen, s čimer se izogne nekaznovanosti zadevne osebe.“

- 13 Člen 26 Okvirnega sklepa 2008/909, ki se v skladu z naslovom nanaša na razmerja do drugih sporazumov in dogovorov, v odstavku 1 določa:

„Brez poseganja v uporabo ustreznih določb naslednjih konvencij med državami članicami in tretjimi državami in v njihovo prehodno uporabo v skladu s členom 28 ta okvirni sklep od 5. decembra 2011 v odnosih med državami članicami nadomešča ustrezne določbe naslednjih konvencij:

— Evropske konvencije o transferju obsojenih oseb z dne 21. marca 1983 in njenega Dodatnega protokola z dne 18. decembra 1997,

[...]“

14 Člen 28(1) tega okvirnega sklepa določa:

„Zaprosila, prejeta pred 5. decembrom 2011, še naprej urejajo obstoječi pravni instrumenti o premestitvi obsojenih oseb. Zaprosila, prejeta po tem datumu, pa se obravnavajo v skladu s pravili, ki jih države članice sprejmejo na podlagi tega okvirnega sklepa.“

15 Člen 29(1) tega okvirnega sklepa določa:

„Države članice sprejmejo ukrepe, potrebne za uskladitev z določbami tega okvirnega sklepa, do 5. decembra 2011.“

Francosko pravo

16 Člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku (code de procédure pénale) določa:

„Izvršitev evropskega naloga za prijetje je mogoče odkloniti:

[...]

„2. če ima oseba, zahtevana zaradi izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, francosko državljanstvo in če se pristojni francoski organi zavežejo, da bodo to kazen izvršili.

[...]“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

17 Kazensko sodišče v Lizboni je s sodbo z dne 3. decembra 2003, ki je postala pravnomočna, J. P. Lopesa Da Silvo Jorgeja obsodilo na petletno zaporno kazen zaradi trgovine s prepovedanimi drogami med aprilom in julijem 2002.

18 To sodišče je 14. septembra 2006 zaradi izvršitve te kazni zoper J. P. Lopesa Da Silvo Jorgeja izdalo evropski nalog za prijetje.

19 J. P. Lopes Da Silva Jorge se je nato preselil v Francijo. 11. julija 2009 se je poročil s francosko državljanjo, s katero od takrat prebiva na francoskem ozemlju. Od 3. februarja 2008 je v Franciji zaposlen kot voznik v regionalnem cestnem prometu na podlagi pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas pri družbi s sedežem v tej državi članici.

20 J. P. Lopes Da Silva Jorge se je 19. maja 2010 po telefonskem pozivu zglasil pri pristojnih francoskih policijskih organih, ki so ob tej priložnosti izvršili evropski nalog za prijetje, ki je bil izdan zoper njega, in ga seznanili z njegovimi pravicami.

21 Državni tožilec pri cour d'appel d'Amiens (Francija) je 20. maja 2010, potem ko je opravil postopek ugotavljanja identitete J. P. Lopesa Da Silve Jorgeja in ga seznanil z vsebino evropskega naloga za prijetje ter njegovo pravico do obrambe, tega pridržal.

22 Cour d'appel d'Amiens je s sodbo z dne 25. maja 2010 odločilo, da se J. P. Lopes Da Silva Jorge izpusti na prostost in da pod sodni nadzor.

- 23 V postopku v glavni stvari v zvezi z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje je državni tožilec pri cour d'appel d'Amiens zahteval, da se J. P. Lopes Da Silva Jorge izroči sodnim organom odreditvene države članice, ker so ti organi pri izdaji navedenega naloga za prijetje spoštovali pravne zahteve in ker se ne more uporabiti noben razlog za obvezno ali fakultativno neizvršitev, določen zlasti s členom 695-24 zakonika o kazenskem postopku. Državni tožilec pri cour d'appel d'Amiens je, ko mu je bilo predlagano, naj se opredeli glede vpliva sodbe Sodišča z dne 6. oktobra v zadevi Wolzenburg (C-123/08, ZOdl., str. I-9621), navedel, da se J. P. Lopes Da Silva Jorge lahko sklicuje na francosko zakonodajo, ki določa pogoje, pod katerimi lahko pristojni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve zaporne kazni, in torej na člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku. Vendar je opozoril, da je razlog za neizvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je v tem členu določen samo za francoske državljane, v skladu s členom 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 fakultativen. Kot je razsodil kazenski senat Cour de cassation (Francija) v sodbi z dne 7. februarja 2007 (št. 07-80.162, Bull. crim., št. 39), se člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku uporablja samo za francoske državljane in pod pogojem, da se pristojni francoski organi zavežejo, da bodo sami izvršili kazen.
- 24 Nasprotno J. P. Lopes Da Silva Jorge predložitvenemu sodišču predlaga, naj ne izvrši evropskega naloga za prijetje in naj odredi izvršitev zaporne kazni v Franciji. Glede tega navaja zlasti, da bi bila njegova predaja portugalskim pravosodnim organom v nasprotju s členom 8 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu. S to predajo naj bi se nesorazmerno kršila njegova pravica do zasebnega in družinskega življenja, ker z ženo, ki je francoska državljanka, prebiva v Franciji in je v tej državi članici zaposlen kot voznik v regionalnem cestnem prometu na podlagi pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas, sklenjene s francoskim podjetjem. J. P. Lopes Da Silva Jorge se sklicuje na zgoraj navedeno sodbo Wolzenburg in zatrjuje, da ker člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku omogoča uporabo razloga za fakultativno neizvršitev, določenega v členu 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/854, samo za francoske državljane, zadnjenavedena določba ni bila prenesena pravilno, saj omogoča uporabo tega razloga tudi za rezidente izvršitvene države članice. Posledica tega naj bi bila med drugim diskriminacija na podlagi državljanstva v smislu člena 18 PDEU, ker različno obravnavanje državljanov te države članice in državljanov drugih držav članic, uvedeno s to določbo, ni objektivno upravičeno.
- 25 Cour d'appel d'Amiens v predložitveni odločbi sprašuje, ali je člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku, ker omogoča uporabo razloga za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, določenega v členu 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, samo za francoske državljane, ob upoštevanju zgoraj navedene sodbe Wolzenburg združljiv s to določbo okvirnega sklepa in členom 18 PDEU.
- 26 V teh okoliščinah je cour d'appel d'Amiens prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Ali načelo prepovedi diskriminacije iz člena [18 PDEU] nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku, ki predvideva možnost zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve zaporne kazni, samo če ima zahtevana oseba francosko državljanstvo in če se pristojni francoski organi zavežejo, da bodo to kazen izvršili?
  2. Ali je načelo uveljavitve razloga za zavrnitev izvršitve v notranjem pravu v smislu člena 4[, točka 6,] Okvirnega sklepa [2002/584] prepuščeno prosti presoji držav članic ali pa gre za obveznost in zlasti ali lahko država članica sprejme ukrep, ki je diskriminatoren na podlagi državljanstva?“

Vprašanja za predhodno odločanje

- 27 Predložitveno sodišče s tema vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 in člen 18 PDEU razlagati tako, da lahko izvršitvena država članica pri prenosu navedenega člena 4, točka 6, omeji primere, v katerih so nacionalni izvršitveni pravosodni organi upravičeni zavrniti predajo osebe, ki spada na področje uporabe te določbe, tako da absolutno in samodejno izključuje državljane drugih držav članic, ki se nahajajo ali prebivajo na njenem ozemlju.
- 28 Opozoriti je treba, da je namen Okvirnega sklepa 2002/584, kot je razvidno zlasti iz člena 1(1) in (2) ter uvodnih izjav 5 in 7 tega okvirnega sklepa, nadomestitev sistema večstranske izročitve med državami članicami s sistemom predaje obsojenih ali osumljenih oseb med pravosodnimi organi zaradi izvršitve kazni ali pregona, ker ta sistem temelji na načelu medsebojnega priznavanja (glej sodbi z dne 3. maja 2007 v zadevi *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ZOdl., str. I-3633, točka 28, in z dne 17. julija 2008 v zadevi *Kozłowski*, C-66/08, ZOdl., str. I-6041, točki 31 in 43; zgoraj navedeno sodbo *Wolzenburg*, točka 56, in sodbo z dne 16. novembra 2010 v zadevi *Mantello*, C-261/09, ZOdl., str. I-11477, točka 35).
- 29 Navedeno načelo pa na podlagi člena 1(2) tega okvirnega sklepa vključuje, da so države članice načeloma zavezane k izvršitvi evropskega naloga za prijetje (glej v tem smislu sodbo z dne 1. decembra 2008 v zadevi *Leymann in Pustovarov*, C-388/08 PPU, ZOdl., str. I-8983, točka 51, ter zgoraj navedeni sodbi *Wolzenburg*, točka 57, in *Mantello*, točki 36 in 37).
- 30 Čeprav Okvirni sklep 2002/584 temelji na načelu medsebojnega priznavanja, to priznavanje ne pomeni absolutne obveznosti izvršitve izdanega naloga za prijetje. Ureditev navedenega okvirnega sklepa, kot je razvidna zlasti iz njegovega člena 4, namreč državam članicam pušča možnost, da pristojnim pravosodnim organom v določenih okoliščinah omogočijo sprejetje odločitve, da je treba naloženo kazen izvršiti na ozemlju izvršitvene države članice (sodba z dne 21. oktobra 2010 v zadevi *B.*, C-306/09, ZOdl., str. I-10341, točki 50 in 51).
- 31 Tako je zlasti v primeru člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, ki določa razlog za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, iz katerega lahko izvršitveni pravosodni organi zavrnejo izvršitev takega naloga zaradi izvršitve zaporne kazni, kadar se zahtevana oseba „nahaja v izvršitveni državi članici ali je državljan ali prebivalec te države,“ in se ta država zaveže, da bo izvršila kazen ali ukrep v skladu s svojim nacionalnim pravom.
- 32 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da je namen tega razloga za fakultativno neizvršitev predvsem omogočiti, da izvršitveni pravosodni organi kot posebej pomembno poudarijo možnost, da se zahtevani osebi po prestani kazni, na katero je bila obsojena, zagotovijo boljše možnosti za ponovno vključitev v družbo (glej zgoraj navedene sodbe *Kozłowski*, točka 45; *Wolzenburg*, točki 62 in 67, in *B.*, točka 52).
- 33 Res je, da imajo države članice pri izvajanju te določbe neko diskrecijsko pravico. Za izvršitveno državo članico je torej legitimno, da takemu cilju sledi le glede oseb, ki so dokazale precejšnjo stopnjo vključenosti v njeno družbo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo *Wolzenburg*, točke 61, 67 in 73).
- 34 Tako lahko države članice pri izvajanju člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 omejijo – v smislu, določenem s temeljnim pravilom iz člena 1(2) tega okvirnega sklepa – primere, v katerih bi morale biti mogoče, da izvršitvena država članica zavrne predajo osebe, ki spada na področje uporabe navedenega člena 4, točka 6, s tem, da za uporabo te določbe, če je zahtevana oseba državljan druge države članice, ki ima pravico do prebivanja na podlagi člena 21(1) PDEU, določijo pogoj, da ta državljan na ozemlju izvršitvene države članice zakonito prebiva določeno obdobje (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo *Wolzenburg*, točki 62 in 74).

- 35 Vendar mora država članica, ko prenaša člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 v nacionalno pravo, upoštevati dejstvo, da je področje uporabe te določbe omejeno na osebe, ki so „državljeni“ izvršitvene države članice, in na osebe, ki se, „če niso državljani navedene države“, tam „nahaja[jo]“ ali „prebiva[jo]“ (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Kozłowski, točka 34).
- 36 Izraza „prebivati“ in „nahajati se“ je treba enotno opredeliti v vseh državah članicah, ker gre za samostojna pojma prava Unije (glej zgoraj navedeno sodbo Kozłowski, točke od 41 do 43).
- 37 Na eni strani države članice, čeprav imajo, kakor je razvidno iz točke 33 te sodbe, neko diskrecijsko pravico pri prenosu člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 v nacionalno pravo, tema pojmov ne smejo pripisati širšega pomena, kot izhaja iz enotne razlage te določbe v vseh državah članicah (glej zgoraj navedeno sodbo Kozłowski, točka 43).
- 38 Sodišče je v zvezi s tem že razsodilo, da pojma „nahajati se“ ni mogoče razlagati široko, kar bi pomenilo, da lahko izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje samo zato, ker se zahtevana oseba začasno zadržuje na ozemlju izvršitvene države članice (zgoraj navedena sodba Kozłowski, točka 36).
- 39 Na drugi strani pa morajo države članice pri prenosu člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 v nacionalno pravo spoštovati člen 18 PDEU.
- 40 Ob upoštevanju cilja, ki se uresničuje s členom 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, kot je naveden v točki 32 te sodbe, in sicer zagotoviti osebi, obsojeni na zaporno kazen v drugi državi članici, boljše možnosti za ponovno vključitev v družbo, se državljani izvršitvene države članice in državljani drugih držav članic, ki prebivajo ali se nahajajo v izvršitveni državi članici in so vključeni v družbo te države članice, načeloma ne smejo obravnavati različno (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Wolzenburg, točka 68).
- 41 V teh okoliščinah ni mogoče sprejeti, da zahtevana oseba, ki se že določen čas nahaja ali prebiva v izvršitveni državi članici, ne da bi imela njeno državljanstvo, s to državo nikakor ne more vzpostaviti vezi, na podlagi katerih bi lahko upravičeno uveljavljala ta razlog za fakultativno neizvršitev (zgoraj navedena sodba Kozłowski, točka 37).
- 42 Kot je razvidno iz točke 34 te sodbe, je Sodišče glede države članice, ki je člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 izvedla tako, da je določila posebne pogoje v zvezi z uporabo te določbe, že priznalo, da se pogoj državljanstva za lastne državljane in pogoj petletnega neprekinjenega prebivanja za državljane drugih držav članic štejeta za taka, da zagotavljata, da je zahtevana oseba dovolj vključena v državo članico izvršiteljico (zgoraj navedena sodba Wolzenburg, točka 68).
- 43 Sodišče je razsodilo tudi, da kadar država članica izvede člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, ne da bi sprejela posebne pogoje v zvezi z uporabo te določbe, morajo izvršilni pravosodni organi za ugotovitev, ali v konkretnem primeru med zahtevano osebo in izvršitveno državo članico obstajajo vezi, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, da prebiva ali se nahaja v tej državi članici v smislu člena 4, točka 6, tega okvirnega sklepa, opraviti celostno presojo več objektivnih dejavnikov, ki opredeljujejo položaj te osebe, predvsem trajanja, narave in razmer zadrževanja zahtevane osebe v izvršitveni državi članici ter družinskih in ekonomskih vezi, ki jih ima z njo (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Kozłowski, točki 48 in 49, in Wolzenburg, točka 76).
- 44 Francoska vlada, zato da bi utemeljila različno obravnavanje francoskih državljanov in državljanov drugih držav članic, navaja, da v Okvirnem sklepu 2002/584 ni določen noben mehanizem, ki bi državi članici omogočal izvršitev kazni, izrečene v drugi državi članici, saj člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 v zvezi s tem napotuje na pravo držav članic, ker se mora za uporabo razloga za neizvršitev, določenega v tej določbi, izvršitvena država članica zavezati, da bo to kazen izvršila v skladu s svojim nacionalnim pravom.

- 45 Vendar francoska vlada opozarja, da se na podlagi svojega zdaj veljavnega nacionalnega prava lahko zaveže, da bo izvršila zaporno kazen obsojene osebe, le če ima francosko državljanstvo. V nasprotju z drugimi državami članicami Francoska republika ni pogodbenica Evropske konvencije o mednarodni veljavnosti kazenskih sodb, podpisane 28. maja 1970 v Haagu, ali Konvencije med državami članicami Evropskih skupnosti o izvršitvi kazenskih obsodb tujega sodišča z dne 13. novembra 1991. Nasprotno, tako kot druge države članice je ratificirala Konvencijo o transferju obsojenih oseb, podpisano 21. marca 1983 v Strasbourgu, katere člen 3(1)(a) določa, da je transfer obsojenih oseb z namenom prestajanja kazni mogoč samo v državo članico državljanstva obsojene osebe.
- 46 Francoska vlada poudarja, da je ravno iz tega razloga zakonodajalec Unije sprejel Okvirni sklep 2008/909, katerega namen je predvsem razširiti načelo premestitve obsojenih oseb na osebe, ki prebivajo v državi članici. Ta okvirni sklep naj bi se na podlagi člena 25 uporabljal za izvrševanje kazenskih sankcij v primerih, v katerih se država članica zaveže k izvršitvi kazenskih sankcij v primerih iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584. Vendar naj bi v skladu s členom 29 Okvirnega sklepa 2008/909 države članice sprejele ukrepe, potrebne za uskladitev z določbami tega okvirnega sklepa, do 5. decembra 2011. Poleg tega člen 28(1) istega okvirnega sklepa določa, da zaprosila, prejeta pred 5. decembrom 2011, še naprej urejajo obstoječi pravni instrumenti o premestitvi obsojenih oseb.
- 47 Vendar kot je med obravnavo navedla francoska vlada v odgovor na vprašanje Sodišča in kakor sta zatrjevali tudi nemška in nizozemska vlada, čeprav lahko v skladu s členom 3(1)(a) navedene konvencije o transferju obsojenih oseb države članice, ki so pogodbenice te konvencije, možnost, da na svojem ozemlju izvršijo kazen, izrečeno v drugi državi članici, omejijo na svoje državljane, jih niti ta konvencija niti nobeno drugo pravilo mednarodnega prava ne zavezuje, da določijo tako pravilo.
- 48 Tako je Evropska komisija na obravnavi poudarila, ne da bi ji glede tega kdo ugovarjal, da lahko na podlagi člena 3(4) navedene konvencije vsaka država kadarkoli v izjavi, naslovljeni na generalnega sekretarja Sveta Evrope, sama določi pojem „državljan“ za potrebe te konvencije, tako da vključuje določene kategorije oseb, ki se nahajajo ali prebivajo na ozemlju te države članice, ne da bi imele državljanstvo navedene države članice. Nekatere pogodbenice so dejansko sestavile tako izjavo, med drugim Kraljevina Danska, Irska, Italijanska republika, Republika Finska ter Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska.
- 49 Zato je treba zaključiti, da domnevna nemožnost, da se v izvršitveni državi članici izvrši zaporna kazen, izrečena v drugi državi članici proti državljanu te druge države članice, ne more utemeljiti različnega obravnavanja takega državljana in francoskega državljana, ki je posledica tega, da lahko razlog za fakultativno neizvršitev, določen v členu 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, uporabljajo izključno državljani države članice.
- 50 Države članice, če prenesejo člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 v nacionalno pravo, ne smejo – da ne bi kršile načelo prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva – tega razloga za fakultativno neizvršitev omejiti samo na svoje državljane, pri čemer bi absolutno in samodejno izključevale državljane drugih držav članic, ki se nahajajo ali prebivajo na ozemlju izvršitvene države članice, in ne glede na njihove vezi s to državo članico.
- 51 Ta ugotovitev ne pomeni, da mora zadevna država članica nujno zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijete, ki je bil izdan zoper osebo, ki je prebivala ali se je nahajala v tej državi članici, ampak mora izvršitveni pravosodni organ, če je stopnja vključenosti te osebe v družbo v navedeni državi članici primerljiva s stopnjo vključenosti državljana te države članice, presoditi, ali obstaja pravni interes za izvršitev kazni, ki je bila naložena v odreditveni državi članici, na ozemlju izvršitvene države članice.
- 52 Iz tega je razvidno, da čeprav lahko država članica v okviru prenosa člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 omeji primere, v katerih lahko nacionalni izvršitveni pravosodni organ zavrne predajo osebe, ki spada na področje uporabe te določbe, in tako okrepi sistem predaje oseb, vzpostavljen s tem

okvirnim sklepom v skladu z načelom medsebojnega priznavanja (zgoraj navedena sodba Wolzenburg, točki 58 in 59), s tega področja uporabe ne more absolutno in samodejno izključiti državljanov drugih držav članic, ki se nahajajo ali prebivajo na njenem ozemlju, ne glede na njihove vezi s to državo članico.

- 53 Čeprav okvirni sklepi na podlagi člena 34(2)(b) EU nimajo neposrednega učinka, je v skladu s sodno prakso posledica njihove zavezujoče narave obveznost za nacionalne organe, predvsem nacionalna sodišča, da skladno razlagajo nacionalno pravo (sodba z dne 16. junija 2005 v zadevi Pupino, C-105/03, ZOdl., str. I-5285, točki 33 in 34).
- 54 Pri uporabi nacionalnega prava mora predložitveno sodišče, ki bo podalo njegovo razlago, to storiti, kolikor je le mogoče ob upoštevanju besedila in namena okvirnega sklepa, zato da bi doseglo v njem določen rezultat. Ta obveznost skladne razlage nacionalnega prava je neločljivo povezana s sistemom PDEU, ker nacionalnim sodiščem omogoča, da v okviru svoje pristojnosti zagotovijo polni učinek prava Unije, kadar odločajo v sporih, ki so jim predloženi (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 5. oktobra 2004 v združenih zadevah Pfeiffer in drugi, od C-397/01 do C-403/01, ZOdl., str. I-8835, točki 113 in 114, in z dne 24. januarja 2012 v zadevi Dominguez, C-282/10, točka 24).
- 55 To načelo skladne razlage nacionalnega prava ima zagotovo meje. Tako je obveznost nacionalnega sodišča, da se pri razlagi in uporabi upoštevnih pravil nacionalnega prava sklicuje na vsebino okvirnega sklepa, omejena s splošnimi pravnimi načeli in ne more biti podlaga za razlago nacionalnega prava *contra legem* (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Pupino, točka 47, in Dominguez, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 56 Vendar je res, da načelo skladne razlage zahteva, da nacionalna sodišča ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi načinov razlage, ki jih priznava nacionalno pravo, naredijo vse, kar je v njihovi pristojnosti, da zagotovijo polni učinek zadevnega okvirnega sklepa in dosežejo rešitev v skladu z njenim ciljem (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Dominguez, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 57 V postopku v glavni stvari mora predložitveno sodišče zato upoštevati ne le določbe, ki se nanašajo na prenos Okvirnega sklepa 2002/584, ampak tudi načela in določbe nacionalnega pravnega reda, s katerimi so urejene posledice, ki jih lahko sodišče izpelje ob diskriminaciji, prepovedani v nacionalnem pravu, in predvsem tiste, ki sodišču omogočajo, da omili tako diskriminacijo, dokler zakonodajalec ne sprejme ukrepov, ki so potrebni za njeno odpravo.
- 58 Če bi bila taka uporaba nacionalnega prava mogoča, bi to sodišče moralo preizkusiti, ali v postopku v glavni stvari med zahtevano osebo in izvršitveno državo članico na podlagi celostne presoje več objektivnih dejavnikov, ki opredeljujejo položaj te osebe, obstaja dovolj vezi, zlasti družinskih, ekonomskih in socialnih, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti njeno vključitev v družbo v navedeni državi članici in je tako dejansko v primerljivem položaju z nacionalnim državljanom.
- 59 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 in člen 18 PDEU razlagati tako, da čeprav lahko država članica pri prenosu navedenega člena 4, točka 6, omeji primere, v katerih lahko nacionalni izvršitveni pravosodni organ zavrne predajo osebe, ki spada na področje uporabe te določbe, s tega področja uporabe ne more absolutno in samodejno izključiti državljanov drugih držav članic, ki se nahajajo ali prebivajo na njenem ozemlju, ne glede na njihove vezi s to državo članico.
- 60 Predložitveno sodišče mora ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi načinov razlage, ki jih priznava to pravo, nacionalno pravo razlagati kolikor mogoče glede na besedilo in cilj Okvirnega sklepa 2002/584, zato da zagotovi polni učinek tega okvirnega sklepa in doseže rešitev, ki je v skladu z njegovim ciljem.

Stroški

- ⁶¹ Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijete in postopkih predaje med državami članicami in člen 18 PDEU je treba razlagati tako, da čeprav lahko država članica pri prenosu navedenega člena 4, točka 6, omeji primere, v katerih lahko nacionalni izvršitveni pravosodni organ zavrne predajo osebe, ki spada na področje uporabe te določbe, s tega področja uporabe ne more absolutno in samodejno izključiti državljanov drugih držav članic, ki se nahajajo ali prebivajo na njenem ozemlju, ne glede na njihove vezi s to državo članico.

Predložitveno sodišče mora ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi načinov razlage, ki jih priznava to pravo, nacionalno pravo razlagati kolikor mogoče glede na besedilo in cilj Okvirnega sklepa 2002/584, zato da zagotovi polni učinek tega okvirnega sklepa in doseže rešitev, ki je v skladu z njegovim ciljem.

Podpisi